

Consulto recentiorum numerosam catervam au- A ne tedium Lectoribus afferam: eorum tamen non-
 citorum, qui Dextri Chronicon recognoscunt omitto, nullos in sequenti Apologia referam.

CHRONICI DEXTRI APOLOGIA,

AD LECTOREM,

Qua ipso in limine admonitus inoffenso cuncta postmodum percurrat pede.

§ 1. Quæ et quanta, omnimodam hanc Historiam germanum Dextri fetum esse convincant?

Quod olim scriptis Magni Areopagitæ Dionysii ac- B
 cidit, quæ cum diu latuissent, tandem inventa et in
 lucem data magno fuerunt Ecclesiæ catholicæ adju-
 mento, id quoque ejusmodi L. Dextri Barcinonensis
 Chronicis accidit; quæ quidem ante mille et du-
 centos annos scripta, post multa sæcula in vulgus
 emissa sunt, ingenti etiam cum fructu (ut speramus)
 Ecclesiasticæ historiæ. Cæterum quemadmodum
 illis olim contradictum fuit a nonnullis, quod præter
 omnium expectationem quædam affirmarint; ita pa-
 riter et in his, quibusdam scrupuli orti sunt, quos
 nunc operæ pretium erit sedare; ne forsitan lector eis
 absterritus, fidem quam jure promeretur, auctori
 tanto deneget. Utinam autem Dextro daretur alter
 Theodorus, quali Dionysius fruitus est, facilius si- C
 quidem apud omnes honore merito donaretur; sed eo
 nihilominus deficiente, si non auctoritate eluci-
 datoris, ratione tamen (qua sola impræsentiarum pe-
 riculum facere volumus) vires suppeditante, non
 dubitamus voti compotes evadere; multa enim et
 magna sunt, quæ id ipsum convincant, de quibus
 nunc disserendum a nobis est.

Principio nemo est qui abnuat, magni ponderis
 esse oportere Chronici hujus auctoritatem, si semel
 de auctore constet, esse Dextrum illum nimirum
 qui suam omnimodam Historiam Hieronymo nuncu-
 pavit: eum siquidem Doctor sanctissimus sæpius
 vehementer laudat, et multum ei defert, uti ex ejus
 Vita liquet superius a nobis exarata. Tota igitur causa
 nostra in hoc versatur, ut ostendamus, præens opus
 legitimum mentis suæ partem fuisse. Qua in re D
 quidquid de aliis sit, ii certe, quorum beneficio ad
 manus nostra Chronica ista pervenere, tanta pollent
 auctoritate, tanta veritatis sinceritate, ut de re ipsa
 nullus relinquatur locus dubitandi. Hi sunt RR.
 patres Thomas de Torralba, et Hieronymus de la
 Higuera, Societatis Jesu presbyteri, eruditione
 conspicui; e quibus Thomas, dum in Germania ver-
 saretur, Deo auspice, incidit Wormaciæ in codicem
 pervetustum inembraneum, manuscriptum, in quo
 caractere Gothico exarata erant Chronica Dextri
 et M. Maximi, tantopere a viris eruditis desiderata.
 Erat tunc forsitan codex ille in manu docti cujusdam
 civis Wormaciensis, qui ingenue fessus fuit, se eum
 e Fuldensi monachorum celeberrima bibliotheca ac-
 cepisse, et pro veneranda antiquitatis historia in eo

contenta, plurimi habere (errant qui existimant in
 cœnobio Fuldensi exscriptum fuisse codicem, et in ejus
 adhuc bibliotheca permanere, cum tamen Torralba
 solum asseruerit, quod codex autographus, Fulden-
 sium fuerat). Cum vero nec dono, nec pretio, pater
 Thomas originalem codicem ab ipso extorquere ne-
 quiret, copiam illius ut minimum extrahere obtinuit;
 quam illico in Hispaniam misit ad P. Hieronymum
 de la Higuera, cum litteris datis Wormatiæ anno
 Domini 1594. Litteræ ipsæ et copia Chronici e Ger-
 mania missæ, a fide dignissimis viris sæpius visæ
 et lectæ sunt: et ego super re hac conveni Toleti P.
 Franciscum Portocarrero ejusdem Societatis pre-
 sbyterum, a quo audivi, vidisse se ac legisse pro-
 priis oculis Chronicon et epistolam P. Thomæ de
 Torralba, cognovisseque manum et suscriptionem
 ipsius, et utriusque habere copiam apud se: idem-
 que testatur in prologo libri de Vita S. Ildefonsi
 quem typis excudit Martini anno Domini 1616. Tan-
 torum igitur testium auctoritas omnem ambiguitatem
 tollit, cum procul dubio sint omni exceptione
 majores, utpote doctrina insignes, religione conspi-
 cui, zelo veritatis præstantes, et tales quod rebus
 majoris momenti, quarum alias nutaret fides, pondus
 auctoritatis præbere valerent. Huc accedit, quod res
 ipsa non intra privatos parietes acta est, et inde in
 lucem data, sed ab anno ipso 1594 quod e Germania
 in Hispaniam Chronicon P. Hieronymo missum,
 præstantissimis totius Hispaniæ prælatis, doctoribus,
 et principibus ab eo communicatum fuit, et pro le-
 gitimo habitum; ut mirum sit, id ab aliquo in du-
 bium verti posse. Recognoverunt illud inter alios
 D illustrissimi ac reverendissimi domini, *D. Sancius Davila*
Gienensis, *Seguntinus*, et *Placentinus* succes-
 sive episcopus, in lib. S. Vitalis archipresbyteri To-
 letani, et martyris, et in opere suo de veneratione
 reliquiarum: *D. Bertrandus Ladron de Guevara* archie-
 piscopus compostellanus, vir tota Hispania, Ita-
 lique ob insignem eruditionem notissimus, in lib.
 de Adventu S. Jacobi: *D. Prudentius de Sandoval*
 episcopus Tudensis, et Pampilonensis, ac regius
 historiographus, in lib. Ecclesiæ Tudensis, et *D.*
Alexius de Meneses archiepiscopus Bracarensis; et
 ante ipsum *D. Augustinus de Jesu* ejusdem sedis an-
 tistes, qui ea quæ in his Chronicis ad metropolim
 suam spectantibus annotantur, ipse in archivis archie-
 piscopalibus seorsim asservari fecit, quibus alios
 innumeros addere possem, quorum judicium magis

procul dubio ponderis esse publici ipsorum actus et scripta testantur.

Subdubitant nihilominus nonnulli, eo quod nihil de his Chronicis auditum hactenus esset in Hispania, et a nemine antiquorum citarentur, cum tamen inibi potius quam in Germania, aliisque externis provinciis, utpote in ea scripta, et elaborata, servari debuissent, et ab eruditis Hispanis legi, et publicari. Sed vellem ego, ut aliis multis Hispanorum antiquorum libris hæc ipsa objicerent, qui extra Hispaniam inventi typis dati sunt in bibliotheca Vet. PP. Sit in exemplum Chronicon Idatii, quod ab Hispania perierat, et tamen ab Henrico Canisio primum in Germania inventum, excusum fuit, deinde in Gallia a Josepho Scaligero, demum Parisiis multo locupletius a P. Jacobo Sirmondo societatis Jesu. Notarim obiter in hoc auctore, quod ut fidem codici suo conciliaret, sufficere credidit, dicere: *Nuper Romæ vulgari ceptum est, ex antiquo videlicet codice nostro, quem qui Romanam editionem curavit, quia Parisiis esse audierat, Parisiensem appellavit; nos Metensem potius dicturi eramus, quod Metis olim exscriptum arbitramur; inde certe ad nos ex monasterio non ignobili, nec obscuro pervenerit.* Quanto majori, quæso, auctoritate Dextri Chronicon evulgatur, quod non solum ex codice, urbe, et cœnobio non obscuro, nec ignobili exscriptum arbitramur, sed de his omnibus certa nomina, et probatos testes præbemus? Verum (ad rem) quod in Hispania Chronica ista modo non reperiantur, parum refert, cum Sarracenicæ cladis tempore compertum sit, Catholicos libros suos in alia transtulisse loca, quo secunda a barbarica rabie redderentur, eo sane modo quo de S. Donato legimus apud Hildensum lib. de Scriptoribus Eccles. tempore persecutionis Wandalicæ in Hispaniam multam librorum suppellectilem navigio impositam adduxisse. Sic et codex noster ad Germaniæ partes cum aliis libris translatus fuit: ejusque rei simul cum ipso inventum est perspicuum testimonium, episcopa videlicet Euthrandi ad Regimundum Hibernitanum episcopum, ad cujus calcem hæc scribit: *Gratulor mihi, quod cum Toletis, ubi sub sanctissimo præsule Toletano Bonito subdiaconus fui, in Italiam proficiscerer (id accidit circa annum Domini 940, quo tempore major Hispaniæ pars sub Agarenorum jugo remebat), aliquos historiæ libros mecum asportavi, quos et in hac bibliotheca reperi (loquitur de Fuldensi) jussu, ut credo, S. Caroli Magni ex Hispania allatos, quos illi obtulerat sanctissimus Elipandus archiepiscopus Toletanus. Idem scribit Julianus Petri in epistola ad abbatem Fuldensem: Allati (ait) sunt multi hinc (Toletis) ad vos libri, per Gumesindum archidiaconum, et Lupum Figueram Mozarabum, virum primarium, oratores Elipandi archiepiscopi Toletani.* Porro hæc epistola cum Chronico ipsius Juliani erat apud D. Antonium Augustinum archiepiscopum Tarraconensem; ipse vero Ticini eam acceperat, ut viri magnæ auctoritatis testantur, ejusque et Chronici exemplum ego Toleti in bibliotheca domini comitis de

A Mora. Ut interim sileam Sarracenos non solum in Christianos, sed in eorum etiam libros movisse persecutionem, quod S. Eulogius scribit in Memoriali, quo tempore libros omnes oportuit vel abscondere, vel foras mittere: et dubium non est multos persecutionis rabie periisse.

Longe etiam a vero aberrant, qui existimant, usque ad annum præfatum 1594, quo P. Torralba eum in Hispanias misit, numquam ab aliquo cognitum, aut lectum fuisse Dextrum: quando quidem regum Gothorum temporibus a M. Maximo Cæsaraugustano episcopo Chronicon ipsum continuatum est usque ad annum Domini 812. Quod si S. Isidorus solius Maximi meminit in lib. Script. Eccles. seu Virorum illustrium, et non Dextri, Idcirco fuit, quia Dexter erat jam eidem catalogo a D. Hieronymo insertus, Maximus vero non erat. Rursus tempore Sarracenicæ cladis ad annum Domini 960 iterum continuatum est ab Euthrando subdiacono Toletano, cujus et Maximi opuscula simul cum Dextro ex Fuldensi codice exscripta fuere, et missa in Hispaniam: tametsi Euthrandus adhuc excusus non sit, quia ad manus R. P. Joannis Calderon promulgantis Cæsaraugustæ cætera, non pervenerat. At de his æque forsitan aliquis adhuc dubitat? habeo viciniora testimonia quæ idem convincant. Comibricæ in bibliotheca regii conventus S. Crucis ordinis Canonicorum regularium S. Augustini, in Codice pervetusto characteribus Gothicis exarato in membrana, Chronicon Sampiri Asturicensis episcopi continente, adest episcopa Hugonis episcopi de Portu, unius ex auctoribus historiæ Compostellanæ, scripta ad Mauricium Brearensem episcopum, in qua affirmat, Chronicon Dextri ad Orosium scriptum, cum Maximi continuatione, esse apud se, in codice ms. in membrana pervetusto: et quedam verba de Dextri Chronico adducit: ait siquidem inter cætera: *De prima legatione ad Hispanias a B. Clemente missa, sic Dexter, Paciani filius, in historia ad Orosium, in eodem Codice (qui apud me est) descriptum invenio. Philippus cognomento Philotheus, qui prius corpora ss. martyrum Gervasi et Prothasii civium suorum Mediolanensium, Mediolani sepelierat; conversusque in campo Laminitano a B. Paulo apostolo, illum secutus adhæsit Clementi: a quo Legatus missus in Hispanias, Barchinonæ, Cæsaraugustæ, Valentia, Toleti, Hispali, et in multis aliis urbibus prædicat.* Quæ sane verba exstant in codice Dextri ad verbum anno Domini 91. Ejus rei authenticum præbet testimonium in instrumento publicæ fidei Gaspar Alvarez de Lesada notarius apostolicus, et archivi regalis Portugalliæ, Torre de Tombo nuncupati, secretarius, atque regionum patronatum in eodem regno reformato, sub Datis quarto die Martii, anni 1622, quod testimonium sæpius vidi et aliquandiu apud me habui, Romam missum in favorem Officii proprii S. Liberatæ, quod a sacrorum rituum congregatione institutum exigitur. Seguntina Ecclesia; nec difficile erit epistolam ipsam Comibricæ adire, et legere in originali, cujus nos inter auctoris elogium

transumptum protulimus. Floruit vero Hugo Portuensis anno 1100, ut ex historia Compostellana convincitur. Non video quid huic argumento responderi probabiliter queat.

Addam ejusdem sæculi auctorem Julianum archipresbyterum S. Justæ Toletanæ, qui adfuit recuperationi ejusdem urbis ab Alfonso VI, Castellæ rege, obtentæ, anno Domini 1065, cujus Chronicon e codice quodam bibliothecæ illustriss. D. D. Antonii Augustini exscriptam ex Chronicis Dextri et Maximi pro majori parte compactum est, ut in his Commentariis sæpius probabimus: et specialiter propriis eos designat nominibus, cum ad annum 36 scribit adventum S. Jacobi in Hispaniam; ejus verba sunt: *Ut traditio constans est ab apostolicis hucusque ducta temporibus, multorum etiam veterum, Torquati, Ctesiphontis, Honorati, Melanti, Dextri, M. Maximi, Isidori, Bedæ, aliorumque testimoniis, anno Domini 36, satis honorifica causa, S. Jacobus apostolus Zebedæi filius Hispanias adiit.* Auctores ante Dextrum relatos, ab ipso Dextro procul dubio mutuavit, qui cujusque operum meminuit.

Et ut propius accedamus, viri fide dignissimi asseverant, Chronicorum Dextri exemplum ante annos 200 fuisse apud D. Petrum Pecha Gienensem antistitem, cujus dono illud diu possidere R. R. patres Hieronymiani monasterii Cyssæ prope Toletum consistentis, in eoque constituisse, quousque inter alios codices librario cuidam venditum fuit, a quo tandem pretio decem ducatorum emit ipsum. Johannes de Vergara Toletanus canonicus, qui ante non multos annos mortuus est: liber vero in ejus morte disperiit. Ita prorsus asseveranter affirmant P. Perre Carrero, et verbotenus mihi facti, et scripto in Vita S. Idefonsi, Escolanus in histor. Valentie lib. II, cap. 1, Dec. 1, Losada in relatione prædicta, Carrillus in Vita S. Valerii Cæsaraug. episcopi, et alii.

Et quid moror? Dominus Laurentius de Padilla archidiaconus de Ronda, et Caroli V imp. historiographus, Dextri Chronico in multis locis operis sui de Sanctis Hispaniæ usus est (idemque dicendum existimo de Ferdinando Perezio Guzmano, in Valerio suo historiarum), quando quidem multorum sanctorum meminuit, quorum patrium solum a Dextro mutuassee perspicuum est, verbi causa: Sanctos martyres, Honorium, Eutychium, et Stephanum Astæ in Hispania pro fidei testimonio occubuisse, nemo præter Dextrum affirmavit; id tamen Padilla affirmat, a quo Morales, et cæteri moderni acceperunt, quos Baronius refert die 21 Novembris. Similiter dicendum de S. Fide virgine Agenni, in Gallia passa, quam omnes Galliam ante Padillam existimabant; et ignorabant sociam habuisse in agone et corona S. Sabinam, Hispaniam pariter virginem; utrumque tamen a Dextro acceptum fuit. Idem de aliis sanctis reperitur.

Sed demus gratis hæc omnia omnimodæ Historiæ Dextri auctoritatem stabilientia dense nobis argumenta; historia nihilominus ipsa et quæ in ea

A continentur abunde satis germanam esse convincunt. Res in ea contentæ sinceritatem et antiquitatem auctoris redolent, gravitate et perspicuitate plenæ sunt, nihil non dignum memoria, nihil vulgare, rarissima multa, et hactenus inaudita; quæ omnia auctoris nondum evulgati argumenta sunt et stylus purissima eloquentia pro captu materiæ plenus, ut decebat ævi eloquentissimi Palatinum hominem, et civem nobilem, Romanorumque imperatorum in præfectura prætorii ministrum, D. Hieronymi familiarem, et præclare ab eo laudatum. Indeque argumentum in favorem M. Maximi, et Euthrandi, ac Juliani desumi potest, quo enim a vetustate plus defecerunt, eo pariter passu puritas ac splendor Latini idiomatis in eis deficit; multo enim ab eloquentia Dextri distat Maximus, et paulo adhuc amplius cæteri, quo tenore certum est sensim eloquentiam Latinam defecisse, ut, collatis inter se auctoribus utriusque sæculi, quivis facile judicabit. Quod si ejusmodi Chronica diversorum auctorum spuria essent et supposita, et ab uno aliquo veteratore conficta, fieri nequirit ut, quandoque summet oblitus, gradus ipsos eloquentiæ divisim prædictis auctoribus debitos, non misceret: et si (quod in Dextri Chronico comprobatur) eloquentia præditus erat, impossibile fuisset, toto Maximi, et Euthrandi Chronico perseveranti tenacitate sensim ab ea deficere. Multa quoque in præ-enti Historia Dextri referuntur, quæ aliqd de scribi nequiverunt, ut Commentariis nostris inveniunt perspicue demonstrantur; nunc duo aut tria illorum in exemplum adducere satis sit. Anno Domini 57 de nonnullis S. Jacobi apostoli discipulis asseritur Iliberri sub judice Aloto, Neronis ministro, flammis exustus fuisse pro confessione nominis Christi Jesu, loquitur vero de SS. Cecilio, Ctesiphonte, Iscio et aliis: quorum martyrii forma, videlicet, quod per ignem consummati fuerint, omnibus ignota erat, quinimmo et martyrium ipsum sub lite; nam a vetustissimo tempore uti pontifices confessores credebantur, et celebrabantur. Dices forsitan id ex plumbeis laminis Sancti Montis Grannatensis, quæ idem asseverant, accipi potuisse. Sed nihil minus; quin potius, Dei providentia factum est, ut prius Dexter e Germania in Hispaniam descenderet, quam Sancti Montis thesaurus inveniretur, et effoderetur, Dexter siquidem venerat anno Christi Domini 1594, ut manifeste comprobatur ex litteris P. Torralbæ, et ex omnibus quæ nunc exstant Chronici copiis, eoque ipso anno evulgari cœpit: at vero laminæ Grannatenses anno sequenti 1595 repertæ sunt, quæ a tempore Neronis latuerant; altera quidem die 22 Martii hæc continens verba: *Anno II Neronis imp. Martii kalendis, passus fuit martyrium in hoc loco Illipulitano, electus ad hunc effectum S. Iscius, apostoli Jacobi discipulus, cum suis discipulis Turillo, Pannuntio, Maronio, Centulio per medium ignem, in quo vivi combusti fuerunt, æternam vitam petentibus transivere; ut lapides in calcem conversi fuerint: quorum pulcres in*

hujus sacri montis cavernis jacent. Eodem mense reperta est alia ænea tabula, hæc continens verba: *Corpus ustum S. Mesitonis martyris. Passus est sub Neronis imp. potentatu.* Decima Aprilis reperti sunt pulveres sacri S. Ctesiphonis, cum plumbea tabella, et die 30 ejusdem, reliquæ S. Cæcilii, cum sua. Mira igitur Dei providentia accidit, ut Dexter præveniret tabularum illarum ac sacrarum reliquiarum inventionem, quo nimirum invicem sese confirmarent, et Dexter thesauro Illipulitani montis fidem faceret, et nunc ipse mutuo ab eodem acciperet.

Ad hæc anno Domini 71 agit auctor de accessu S. Onesimi ad Hispanias cum S. Polyxena Hispana, et S. Sara ejus socia, discipulis in Achaia S. Andreae apostoli: quod tamen a nemine integre scriptum reperitur, ut Dextro tribui posset. Non distemur menologium Græcorum ad 25 Septemb. secundum translationem cardinalis Sirleii, agere de S. Polyxena S. Andreae discipula, quæ cum Rebecca virgine in Hispaniam reversa est, et in textu ipso Græco originali agitur etiam de accessu S. Onesimi cum eis, quod Sirleius tacuit, ut suo loco notamus: cæterum inde deduci non potuit quidquid Dexter hoc loco asseverat; si enim inde deduceretur hujusmodi historia, laud dubium veterator scriberet, Onesimum cum Rebecca, et Polyxena in Hispanias ivisse, ut ibidem asseritur a Græcis; nunc autem socia Polyxene non dicitur Rebecca, sed Sara: quare cogimur affirmare canonem istum *historiæ auctoris nostri* non esse recens e Græcorum menologio; *aut aliud suffuratum, sed ab eo concinnatum, qui menologium ipsum præcederet, et ex historiæ ac Jesuignis* vetustioribus acceperit.

Rursus ad annum Domini 255 agit de Felice illo notissimo, qui in causa Basilidis Asturicensis episcopi, et Martialis Emeritensis scripsit ad S. Cyprianum; ejus vero memoria si a moderno scriberetur auctore, ut antiquo tribuatur, dubium non est, quin cum communi Scriptorum placito, ne in re videlicet manifesta a vero deviare, vocasset ipsum, episcopum Cæsaraugustanum; Cyprianus etenim de ipso inquit: *Et ut alius Felix de Cæsaraugusta fidei cultor, et defensor veritatis, litteris suis significat.* Nunc vero auctor noster non vocat eum episcopum, sed presbyterum, nec de Cæsaraugusta, sed de Vallata urbica, quod certe nisi ab antiquissimo scribi non potuit, nam moderni omnes concorditer primum illud asseverant. Ut autem suo loco perspicue ostendamus (ad ann. Domini 255), Felix ille presbyter fuit Vallatæ Urbicæ in Vaccæis, non longe ab Asturicensi urbe, cujus Ecclesiæ causam in suis litteris apud sanctum Cyprianum egit: et omni fundamento destituitur assertio episcopatus Casaraugustani; quod dante Deo persuadebimus.

Idipsum ex erratis, defectibus, et superfluitatibus hujus codicis evidenter convinci potest. Quis enim de novo Chronicon scribens, ut doctissimo auctori supponeret, non curaret, ea quæ communiter recepta sunt non alterare, nihil incredibile illi ascri-

bere, et absque mendis et erratis illud dare in lucem? Quis res notissimas, et patriam auctoris concernentes omitteret? Quis quædam replicaret, quædam detruncata relinqueret? Quis nomina propria virorum a Dextro notorum subdubia nomenclatura donaret? In his tamen omnibus codex noster multis scatet mendis et defectibus. Multa aliter quam a recentioribus existimantur hic scripta sunt, tametsi nihil præter rationem, nihil tanto auctore et anti-quitate indignum, quod ex professo commentaria nostra propugnant. Sed demus errorum exempla, quæ tu, lector, quæso, judices, an ab aliquo neoterico fingi potuerint. Qua in re non minimum deferri debet R. P. Calderoni, dum omnibus suis scatens mendis, Chronicon istud in lucem dedit; nullum siquidem majus testimonium in Dextri favorem adduci poterat, nullum tantam vetustatem probaret, quam codex ipse nullo labore et correctione expolitus. Sumamus nunc inde argumenta. Anno Domini 34 codex sic habebat: *Floret per id tempus in Hispania C. Oppius C. F. C. pater centurio, qui morientem Christum prædicat Hierosolymis esse Filium Dei,* ubi illæ notæ, *C. Oppius C. F. C. pater centurio,* ut jacent, nullum sensum reddere possunt, nam C. Oppius non fuit Caii filius, nec pater centurio; sed fuit centurio filius Cornelii pariter centurionis: et pater centurio non prædicavit Christum morientem, sed ipse C. Oppius. Quare necessario sic verba illa red-
~~ita sunt: C. Oppius cent. F. Corn. pariter centurio:~~
~~ut sit sensus; Caius Oppius centurio, filius Cornelii~~
~~pariter centurionis, qui morientem Christum prædicat,~~
~~etc. hinc necessario credendum alia Dextri testi-~~
~~monia convincunt.~~ Ergone de industria poterat tam turpiter locus iste depravari? Certe multos exscriptores oportuit concurrere ad tantam deturpationem conflandam, e quibus recentiores ignorantiam præcedentium in pejus commutarent.

Accedat aliud exemplum multo adhuc manifestius. Anno Christi 500 ita legebamus in codice Dextri qui exstat: *Seori in Cantabria S. Centolla civis Toletana, consulis Lucii Ragonis Quintiani filia. C.*

Catanæ passa est sub hujus patre L. Quintiano fortissima virgo S. Agatha, passa cum Helena vidua, in persecutione Diocletiani. Nihil hoc loco depravatus: sic enim lectus multa absurda complectitur; videlicet, quod sancta Agatha passa sit in persecutione Diocletiani, quæ tamen sub Decio ante 50 annos martyrio coronata fuerat: et quod sancta Helena vidua non in Hispania, sed Catanæ passa sit, sociaque in agone fuerit sanctæ Agathæ, quæ tamen, ut omnes scriptores concorditer fatentur, socia fuit S. Centollæ Hispanæ virginis; quod etiam in Romano martyrologio asseritur die 13 Augusti: et quod S. Centolla martyrio coronata non sit: ut demus litteram illam C. in fine prioris clausulæ nullum reddere sensum: et tamen ita legi debet, ut ex utraque una solum periodus constituatur, et C. non sit littera, sed signum parenthesis, qua totum illud, *Catanæ passa est sub hujus patre L. Quintiano fortissima virgo S. Agatha,*

claudendum est; et sic Helena cum Centolla jungitur, et utraque martyrio coronata asseritur sub Diocletiano, non vero sancta Agatha, in hunc modum: *Seori in Cantabria S. Centolla, civis Toletana, consulis L. Ragonis Quintiani filia (Catanix passa est sub hujus patre L. Quintiano fortissima virgo sancta Agatha), passa cum Helena vidua, in persecutione Diocletiani.* Cujus sensus facilis est et perspicuus. Certe tantus error committi non potuit nisi ab ignarissimo amanuensi, vel immoderatus de se præsumente; qui dum vicinas sententias ab alicujus urbis nomine incipere observavit, credidit etiam a Catania sententiam incipere, et sicut legebat, *Tarracone coronæ sanctorum martyrum. Carthagine S. Concessa. In civitate Soliensi S. Marcellus. Seori S. Centolla;* et innumera hujusmodi; ita quoque credidit dicendum fuisse, *Catanix passa est S. Agatha:* non advertens præcedentem sententiam dimidiatam relinqui.

Insuper ad annum 429 Toletanus antistes vocari dicitur *Martinus*, vel *Majorianus*; et anno 430 pontifex Cæsaraugustanus vocatur *Valerius*, vel *Valerianus*; in quo sane (quod ad alia quoque loca ostendimus in Commentariis) varietas lectionis ex depravatione amanuensium orta, in textum immissa est; quosdam enim lectionem veram ignorantes ad marginem unam, et in textu alteram annotasse, res ipsa convincit, uti in omnibus antiquis scriptoribus fieri conspiciamus: alias enim quonam pacto auctor sui sæculi, et patriæ præclarissimos antistites ex nomine saltem non cognosceret? aut quis recentior cui data esset fingendi potestas, id Dextro tribueret? C nisi forsitan insaniret, et vellet omnium judicia contra se concitare.

Adhæc incredibile est, S. Vincentium martyrem, et S. Eulaliam Barcinonensem omitti potuisse a recentiore, qui vellet Dextro opus recens imponere; nam Vincentio illustrior, et notior ex martyribus nullus erat, et Eulalia ex urbe ipsius Dextri fuit: ut alios ex notioribus Hispanis omittam, qui a codice absunt. Nemo certe sanæ mentis, qui exquisitiores martyres intexuit vulgatiore abnueret. Ex quo manifestum sit hos non esse scriptoris defectus, sed exscriptorum: qui in opere moderno locum habere non possunt, sed in antiquissimo; in quo nimirum dum longo temporum decursu a variis transsumptum est, multi novique in dies defectus, seu oblivione, seu celeritate amanuensium, admissi fuere. Nullus notissimorum martyrum (ut par est credere) a Dextro prætermisus est, sed oscitantia librarium multi, quemadmodum eorundem vitio verti debent transpositiones, et replicationes quarundam sententiarum, de quibus jam diximus; cui enim semel omissæ fuissent et restitui deberent, errore factum est, ut quæ prius in margine restitutæ fuerant, postmodum ab alio exscriptore loco indebito intermixtæ sint.

Redeo ad ipsam præfationem, seu dedicatorem epistolam, quæ ad Paulum Orosium scripta legitur. Quis tam hebes, ut non videat, cum qui vellet Chronicon Dextri fingere, D. Hieronymo opus omnimodis

A dicaturum? unde, quæso, aut quare Orosius ei in mentem veniret, et Hieronymum, cui Chronicon dictum legebat (apud ipsum lib. de Scrip. Eccles.) renueret? et quonam pacto Chronicon ultra annum 14 imperii Theodosii principis produceret, cum legeret apud eundem Hieronymum librum de Scriptor. scriptum a se 14 Theodosii anno? nunc vero Dextri Chronicon multos inde annos excedit, id est, ab anno Christi 393, qui fuit 14. Theodosii, usque ad 13 Theodosii Junioris consulatum, et Christi Domini 430. Nemo certe a Hieronymi testimonio, vel latum unguem discederet, cum nihil fere aliud apud vulgatos auctores de Dextro scriptum reperiretur, quod sequi quasi cæleste sidus oporteret. Cum ergo valde ab scopo proposito, quem absque dubio quisque recentior sequeretur, longe auctor discedat, consequens est, ut recentioris esse figmentum omnimodis inficemur, et suo auctori germano restituamus opus.

Mirum est quantum hominum ingenia inter se dissideant; nam ex iisdem floribus quidam mel, quidam vero fel et venenum eliciunt, quemadmodum apibus et vespis accidit: et id ipsum nobis objiciunt, quo eos infestamus. Inde igitur improbari existimant Chronici hujus auctoritatem, quod ad Hieronymum scriptum non sit, quod multis scateat mendis, quod quædam præter omnium notitiam et expectationem contineat: quasi vero non multo magis hæc ipsa antiquitatem et germanitatem auctoris convincant: ut modo expendebamus; nam si in auctore mille et ducentos annos excedente, cujus opus tot sæculis delituerat, nihil non vulgare reperiretur: si codex ejus nullibi mendosus esset, nusquamve difficultatibus implicatus, quis non de ejus vetustate diffideret? ergone tam iners, et ignavus fuisset, ut nihil peculiare assereret; tam purus, ut ab exscriptoribus maculari non posset; quod nec ipsis sacris libris concessum fuit? Alii verisimiliora opponunt, quibus nunc operæ pretium est satisfacere.

§ II. Nihil esse quod hujus Chronici auctoritatem enervare queat.

Quæ hactenus adversus germanitatem hujus Chronici ab ejus detractoribus inventa sunt, tametsi varia et multa, juxta ingeniorum diversitatem, possumus nos claritatis gratia, ad tria reducere capita: 1° Objicitur quod non correspondet conditioni, et qualitatibus auctoris. 2° Quod nec titulo a Dextro ipsi apposito; 3° Quod historia ipsa in se congerit multa tanto auctore indigna, et nonnulla eorum sunt multo recentiora ipso auctore: et ex his omnibus spuriam et suppositam volunt convinci. Sed caveat, quæso, ne de ipsis illud Judæ apostoli dici queant: *Hi autem quæcumque quidem ignorant, blasphemant; quæcumque autem naturaliter, tanquam muta animalia norunt, in his corrumpuntur. Væ illis.* Nec mirum, cum sint *Nubes sine aqua, quæ a ventis circumferuntur*, utpote quæ exterminium minantur, et interitum, sed post tonitrua et fulgura, in ventos resolvuntur, et flatus: *Arbores autumnales, infructuosæ, his mortuæ, eradi-*

catæ, nimirum quia fructus pomposa frondositate A in annum Domini 415, a quo usque ad Hieronymi promissos non dederunt: *Fluctus feri maris, disputantes suas confusiones; dum videlicet tempestatem a longe minitantes, in spumam illico, in littoris accessu, deficiunt cum non minima sui confusione: Sidera errantia, quibus procella tenebrarum servata est in æternum, quia cum ad justitiam et veritatem possent multos, velut stellæ fixæ, in perpetuas æternitates erudire, et suis dominis et auctoribus opuscula quæque tribuere; perpetuo tempestatem instar errantium siderum concitant; et tamen ipsis solis procella tenebrarum servata est, cæteris in luce et quiete permanentibus. De iis profecto illud Hieronymi ad calumniatores sui Chronici dicere possem: Non ignoro multos fore qui, solita libidine detrahendi omnibus (quod vitare non potest, nisi qui omnino nihil scribit), huic volumini geminum dentem infigant: calumniabuntur tempora, convertent ordinem, res arguent, syllabas ventilabunt; et quod accidere plerisque solet, negligentiam librariorum ad auctores referent. Quos cum possem meo jure repercutere, ut si displicet non legant; nullo tamen breviter placatos dimittere, eorum objectiones per capita singula dissolvendo.*

Primo objicitur, opus non correspondere auctori, nam Dextrum oportuit Chronicon suum absolvisse ante Theodosii annum, seu 395 a nato Domino, utpote cum ipsius meminerit D. Hieronymus in lib. de Scriptor. Eccles. eo anno elaborato, ut ex ipso constat: et tamen codex nunc evulgatus usque ad annum Dom. 450 historiam protrahit; immo in calce ipsius dicitur scriptus ann. 440, incipiente auctoris ætate decrepita. Insuper incredibile videtur, idcirco Orosio dicatum, quia ad manus Hieronymi pervenire non potuit, quod forsitan desumptum fuit ex illo ipsius S. Doctoris, *Fertur ad me omnimodam Historiam texuisse, quam necdum legi*: et tamen ab anno 395 quo Hieronymus id dixit, 27 adhuc supervixit annos (seu etiam plures aliquot), cum obierit anno Domini 420, ut communis fert opinio, vel 426, ut hoc in Dextro asseveratur. Quis vero credat, tot annorum spatio Dextri Historiam ad manus Hieronymi non pervenisse? Accedit quod asseritur Dexter præfectus fuisse prætorio, in quo tamen (ajunt) duo Dextri confunduntur: is enim qui librum scripsit, eo munere functus non fuit, sed cui liber de Script. Eccles. dicatus est; et alter Hispanus fuit, utpote Barcinone natus, alter Romanus, utpote ad quem Hieronymus in præcæmio inquit: *Itaque Dominum Jesum Christum precor, ut quod Cicero tuus, qui in arce Romanæ stetit eloquentiæ, non est facere dedignatus in Bruto, oratorum Latine lingue texens catalogum, id ego in Ecclesiæ illius Scriptoribus enumerandis digne cohortatione tua impleam.* Eo siquidem Dextro dicitur Cicero suus, quod ambo Romani essent.

At hæc facilem habent solutionem. Pl. cet nonnullis, quod Hieronymus ait, se 14 Theodosii principis anno librum illum absolvisse, intelligendum esse de Theodosio Juniore, cujus annus imperii 14 incidit

in annum Domini 415, a quo usque ad Hieronymi mortem non interfere tot anni, ut mirabile fuerit, librum in Hispania scriptum, ad Hieronymum in Bethleem commorantem dum adhuc viveret, remitti non potuisse; præsertim illis calamitosi temporibus, quibus totus fere orbis, nedum Hispaniarum regno, incursione Alanorum, Wandalarum, Suevorum et Gothorum in maxima erant confusione. Sed demus de Theodosio Magno et Seniore loqui Hieronymum, et vere librum suum de Script. anno Domini 395, perfecisse; quis tamen non vident, post absolutum semel catalogum Scriptorum Ecclesiasticorum, alios decursu temporis addidisse, qui ad ejus notitiam nondum venerant? et certe aliquos in dies, reliquo vitæ suæ tempore, ante minime notos, agnovisse, et aliorum qui post annum illum lucubrations suas evulgaverunt, scripta et nomina sibi succedente tempore nota, negari non potest. Quo semel dato, similiter fateri oportet, auctores recens inventos, seu evulgatos catalogo suo adjunxisse, cum ad illud eadem ratio cogeret, quæ ad scribendum catalogum movit Hieronymum. Quod autem quosdam auctores de novo priori catalogo addiderit, exemplo manifesto convincitur in sancto Gregorio Liberritano, qui sane eidem insertus reperitur, et tamen post duodecim, ut minimum, annos librum suum de Fide contra Arianos scripsit, utpote quem dicaverit Gallæ Iacidiæ Augustæ uxori primum Ataulphi Gothorum regis, et postmodum Constantii Casaris, ex quo Valentianum Juniolem peperit imperio, anno Domini 419. Quis autem monstrare poterit identidem in Dextro non accidisse? semel vero possibilitate monstrata, factum ipsum ex catalogo Hieronymi, et anno scripturæ Dextri convincitur. Præterquam quod Hieronymus non affirmat ex certa scientia Dextrum ad se scripsisse omnimodam Historiam, sed ex aliorum relatione: nam ait: *Fertur ad me omnimodam Historiam texuisse, quam necdum legi*: facile tamen fuit Chronicon nondum perfectum, ex relatione asserentis Dextrum scribere in gratiam ipsius, ejus librum a Hieronymo fuisse annotatum; et nihilominus non fuisse statim omnimodis perfectum, nec in lucem missum ab auctore, sed post multos annos.

Adhuc si quis reluctatur, non amplius contendam, post semel perfectum catalogum, Dextrum fuisse insertum. Sed quid si librum suum Dexter inceperit juvenis, cum 22 agebat annum (ejus ætatis erat anno 14 Theodosii Senioris), et paulatim pro temporis commoditate prosecutus fuerit, ac tandem senex anno Christi 450 absolverit? Augustinus certe Trinitatis libros senex absolvit, sed juvenis cœpit: et quidam ex recentioribus in exiguo admodum Aphorismorum moralium volumine 30 consumpsit annos. Id quod in Dextro probabilius facit, militare, quod gerebat, munus, et negotia sæcularia quibus a juventute addictus fuerat. Nec enim Scriptoris officium primas in Dextro partes vindicavit, sed militia et præfectura: quibus præcipue intentus, recreandi animi gratia, rerum ecclesiasticarum studiis ab in-

eunte ætate deditus, nonnihil quod supererat temporis illis concedebat. Unde primum quidem a D. Hieronymo *Clarus apud sæculum* nuncupatur, ac deinde *Christi fidei deditus*; quinimmo et ipse ad Orosium scribit, ut ea studia consummaret, in quibus bonam vitæ suæ partem transegerat, donum rediisse, tædio munium publicorum affectum, ibique omnimodam Historiam perfecisse, usque ad annum Christi 430, et eam Hieronymo dicasse. Cum ergo ante prædictum annum 393, seu 14 Theodosii principis, Chronicon suum in juventute cœpisset, ut Hieronymo dicaret, facile potuit eo ipso anno illius a Hieronymo memoriam fieri, saltem ex relatione. Neque vero quis existimet non multo indignuisse tempore ad ejusmodi opusculum perficiendum, quod exiguum volumine sit; res enim in eo contentæ multam, longamque ætatem in auctore pro sui verificatione poscebant; et rusticorum est, res magnitudine dumtaxat æstimare, et non potius valore, et virtute. Tute, lector, quanti habendus libellus sit, ex lectione cognoscet.

Illud tandem quod de multiplicatione Dextrorum asseritur, gratis omnino dictum est, et sine fundamento, cum nec in nomine, nec in tempore, nec in re alia discordia sit: quod et Im Hieronymus Dextrum alloquens, Ciceronem vocavit suum, non ad patriam, sed ad professionem eloquentiæ, in qua Dexter excellebat, et quem præ cæteris, ut ex opere apparet, imitabatur, respectum habet; quod satis innuitur, cum subjungit, *Cicero tuus, qui in arc: Romanæ stetit eloquentiæ*. Quod vero cum de auctore Chronici egit non vocaverit eum præfectum prætorio, non sufficit, ut asseramus alium ab ipso præfectum fuisse; nam etiam cum ei dicavit opusculum de Script. Eccles., non apposuit officii titulum, sed simpliciter dixit: *Hieronymus Dextro. Hortaria, Dexter, ut Tranquillum sequens*; id a nonnullis fecisse creditur, dum dixit, quod erat *Clarus apud sæculum*: ut ego existimo, quia nondum eo fuerat officio coonestatus a principe, sed in aliis militiæ officiis exercebatur. Post decernium autem cum secundam adversus Rufinum Apologiam composuit, titulum nominis adiecit, inquit: *Ante annos ferme decem, cum Dexter amicus meus, qui præfecturam administravit prætorii, me rogasset, ut auctorum nostræ religionis indicem texerem*; videlicet quia jam eo officio functus fuerat: quemadmodum etiam a Sophronio titulus nomini adjunctus est, cum librum de Script. in Græcum verteret, ut Erasmus in notis advertit; unde postmodum iterum e Græco Latinitate donatus est, et cum nomine titulus perseverat, his verbis, *Hieronymi epistola ad Dextrum prætorio præfectum, e Latina lingua in Græcam translata*. Sed ad alia transeamus.

Codex Chronici evulgati (inquiunt) non correspondet titulo illius quod dexter composuit; illud enim erat, *Omnimoda Historia*, ut ex Hieronymo liquet; hoc vero non continet Historiam omnimodam, sed præcipue rerum Hispanicarum: quare alterius cuiusvis esse oportet, quam Dextræ, cujus Historia, cum

A omnimoda sit, omnium gentium acta referre debet, unde nec imperatorum, nec Romanorum pontificum successiones more Chronici describit, sed tumultuarie, et conjunctim de eis meminit. Quod si eo etiam dicitur omnimoda, quod res universas, quæ ab orbe condito ad sua usque tempora acciderunt complectatur; ut etiam in prologo hujus asseritur Dexter perfecisse, quoniam pacto Chronicon evulgatum incipit a Nativitate Salvatoris? Hic accedit quod non uno, eodemque modo, antequam euderetur, communicabatur ab inventoribus: nam apud episcopum Segorbiensem erat multo contractius, et in quibusdam dissonans ab excuso.

Parum in his Chronicis legit, qui omnimodam Historiam esse negat, cum in his nihil fere prætermiserit auctor, quod in universo orbe ad Ecclesiæ splendorem spectans acciderit, et quotquot eam scriptis vel facinoribus egregiis illustrarunt, suis temporibus intexerit. Quod si plura de rebus Hispaniæ scripsit, vitio vertendum non est Hispano auctori, quis enim Chronica texens, in rebus patriæ suæ non scripsit uberius, in alienæ vero contractius? Eusebius Cæsariensis Græcus scriptor, primus Ecclesiastici Chronici auctor, de Græcis rebus multa, de Latinis pauca notavit; adeo ut Hieronymus cum ipsum Latinitate donavit, multa Latinorum miscuerit, hæc in prologo scribens: *Sciendum enim est, me et Interpretis, et Scriptoris ex parte officio usum, quia et Græca fidelissime expressi, et nonnulla quæ mihi intermissa videbantur, adjeci, in Romana præsertim historia, quam Eusebius ejusmodi conditor libri, non tam ignorasse, utpotè eruditus; quam ut Græce scribens, parum suis necessaria perstrinxisse mihi videtur*. Continuavit quoque Chronicon ipsum Hieronymus a 20 Constantini anno usque ad consulatum Valentis VI et Valentiniiani iterum, sed totum pene de Romana historia, velut auctor Romanus scripsit. Hieronymum secuti sunt in continuatione Chronici Prosper Aquitanicus, et Victor Tunnenis, qui de rebus Africæ aut Aquitaniæ, in quibus nati aut educati erant, paginam impleverunt. Idem quoque auctoribus Hispanicis contigit; Idatius Lamacensis Chronicon Eusebii continuavit in eo loco in quo D. Hieronymus desinit: et tamen tam multa de rebus Hispaniensibus scripsit, quod de eo S. Isidorus dixerit lib. de Viris illustr., cap. 12: *Idatius provinciæ Galatiæ episcopus, secutus Chronicam Eusebii Cæsariensis episcopi, seu Hieronymi presbyteri, ab anno 1 Theodosii Augusti, usque in annum imperii Leonis VIII subjunctam sequitur historiam: in qua magis barbararum gentium bella crudelia narrat, quæ premebant Hispaniam*. Quid de Joanne Viclarensi dicam, postea Gerundensi episcopo, qui prosperum et Victorem præfatos continuare promittit, et quidquid postmodum scribit, ad Hispaniarum Gothos reges spectat, Liubanem, Leovigildum, et Recaredum; et præcipue ad Leovigildum, cujus pene cuncta gesta brevitate Chronologica perstringit? Sed et Marcellinus comes Chronicon Hieronymi continuaturus, Orientalis im-

perii historias majori ex parte, ut pote Illyricianus A prosequitur; quod fuit in causa ut in proœmio diceret: *Ego vero simplici dumtaxat computatione, Orientale tantum secutus Imperium.* Indigne igitur Dextro objicitur, quod in rebus suæ patriæ annotandis speciali intentione se diffuderit, cum cæteris idem facientibus vitio non vertatur. Quinimmo plurimi faciendum esset, et non leviter illis laudi dandum, quod unusquisque rerum suarum notitiam specialem nobis donarint; et quod in iis se diffuderint, quæ magis comperta habebant, et in quibus minus erat errandi periculum, simulque rem suis magis gratam et necessariam præstabant, ut Hieronymus de Eusebio dixit. Hinc factum est, ut (quod in codice isto videmus) Dexter omnium fere Barcinonensium episcoporum seriem prosecutus sit, utpote quos magis B notos habebat, patriæ suæ antistites, et suis eorum propriis annis meminit, id est, S. Eusebii discipuli S. Jacobi apostoli, et sedis illius erectoris, S. Theodosii, Auli Victoris, Lucii, Fultæ, utriusque Severi martyris, Aviti, Mademarii, S. Paciani, Emilæ, et Lampadii, qui suo florebat tempore: cum tamen in aliis sedibus minime id observet: una excepta Tolitana, cujus propter primatus prærogativam episcopos omnes enumerat. In serie Romanorum pontificum, et imperatorum signanter (hoc quoque ei objiciebatur) ita se gerit, ut non omnes illis annis ascribat, quibus inire cœperunt dignitates suas, sed multorum simul successiones assignet, inquit, *Augusto Tiberius, Tiberio Caius, Caio Claudius, Claudio Nero succedit: seu, in sede Petri succedit Zepherino Calixtus, Calixto autem Urbanus, Urbano Pontianus*, id tamen ad illud usque tempus fecit, ne actum ageret, quo Eusebii, et Hieronymi Chronicon pertingit, id est, ad annum Domini 380, quod videlicet ab eis, suis locis actum id fuerat; in sequentibus autem sigillatim imperatorum et pontificum Rom. locis debitis meminit, ut in codice videre est.

Quale autem argumentum illud est, Chronicon istud quod exstat incipit a Christo Domino, et non ab orbe condito, ergo non est omnimodæ Historiæ? quasi ex defectu codicis, qui dimidiatum auctoris opus dumtaxat habebat, defectus auctoris argui posset. Sane si suppositum esset, et de rebus ante Christum natum nihil scribere libebat, nequaquam in prologo diceretur Dexter ab orbe condito usque ad sua tempora historiam texuisse, sed potius scripsisse historiam a nato Domino; nam ad illud asserendum, Hieronymi aut alterius scriptoris minime nos cogebat auctoritas; solum siquidem ait ille, *Fertur ad me omnimodam Historiam texuisse.* Cum autem id in prologo asseratur, et in isto codice veteris Testamenti historia deficiat, manifeste innuitur priorem Chronici partem ab orbe condito usque ad Natalem Domini historiam continentem, ab exscriptore illius omissam fuisse, quæ tamen in Originali auctoris erat: aut forsitan in alio volumine transcripta fuit, quæ hactenus notitiam nostram effugit. Nec movere quemquam debet, quod apud episcopum Segorbien-

sem extractum Dextri reperiebatur, magnitudine voluminis, et quarundam rerum relatione nonnihil discrepans ab eo quod Cæsaraugustæ excusum fuit; quandoquidem priusquam cuderetur, non omnibus totus, et integer codex communicabatur, sed per partes, juxta cujusvis voluntatem et devotionem; et nonnulli pro libito suo Chronicon dimidiabant, quod non omnia in eo contenta ad rem suam facere viderant: et hoc pacto non paucos errores invollebant, qui Dextro ab aliis imputantur. Horum alterum fuit extractum illud a Segorbiensi episcopo exscriptum: in quo vehementer quibusdam displicebat, quod S. Pacianum Dextri præntem successisse diceret S. Severo episcopo Barcinonensi, et martyri, qui tamen anno Domini 285 initio persecutionis Diocletiani coronatus est: Pacianus vero floruit post centum annos, scilicet anno 384; quod si verum esset, aiunt, iste novus Dexter ipsummet genitorem suum non agnosceret. Sed manifesta æquivocatione laborant S. Severi; ejus etenim nominis duo fuere Barcinonenses episcopi, ambo martyres, sed ille a gentilibus, sub Diocletiano anno Domini 285, hic vero ab Arianis passus fuit anno 352, et utriusque meminit ipse Dexter: cujus pater hunc posteriorem secutus est in Sene, et forsitan non immediate. Multis nihilominus inconvenientibus subiacebat truncata illa codicis Dextri transumptio, quæ in excusione integri Chronici cessaverunt.

Ad tertium objectorum caput reducuntur ea quæ historiam ipsam concernunt, multa siquidem (aiunt) a veritate aliena in ea sunt, non pauca incredibilia, et ultra omnem humanam fidem. Quibus ego illud imprimis respondere possem, quod detractoribus Eusebiani Chronici Hieronymus, *Dictorum fidem suo auctori assignent*, et præterea non esse auctorem hunc, et opus in Catalogo Canoniarum Scripturarum receptum, et ideo mirum non esse si aliquando a veritate deficiat; nec modernum; ut ea sola scriberet, quæ modo inter vulgatos auctores recepta sunt: qui potius ex eo antiquitas auctoris manifeste convincitur, quod quædam aliter quam nunc credantur scribat. Ex eo igitur quod in nonnullis forte deficiat, non recte inferitur, alium a Dextro Chronici hujus auctorem fuisse, sed dumtaxat, non esse librum Canonicum, ut dixi. Vere tamen nihil incredibile, nihil improbabile auctor asserit, quantumcumque quidam vociferantes reluctentur: multa enim objiciunt, sive de epistolis Jacobi, et Pauli ad Hebræos, quæ ad Hispanos dumtaxat in hoc codice scriptæ dicuntur, et illa a Jacobo Zebedæi, præter communem Doctorum existimationem: sive de Centurionibus Evangelicis, qui in Hispania nati referuntur: sive de prædicatione et discipulis ejusdem S. Jacobi: sive de Judæis Hispanis minime in Christi mortem assensum præbentibus: sive denique de aliis sexcentis rebus, quæ aut falsæ, aut incredibiles reputantur: eis vero ad plenum speciatim satisfacere ad Commentarios nostros pertinet, ubi uniuscujusque asserti fun-

damenta diffuse satis explicantur, et quæ in contrarium faciunt, retunduntur.

Instant nihilominus adversarii, quædam in his Chronicis reperiri Dextro recentiora, ut quod de festo immaculatæ Conceptionis mentionem faciat ad annum Domini 308, cum tamen lippis et tonsoribus constet, ante annum 1100 nusquam gentium ejusmodi festivitatem celebratam fuisse: et quod inibi de ordine Augustiniano memoria fiat, cum tamen usque ad dictum fere sæculum nec nomen ordinis, nedum Augustiniani in usu fuerit. Addunt tandem inventoris moderni ingenium in eo non parum clucere, quod cum multorum martyrum nomina his Chronicis ingesserit, de industria illos dumtaxat admisit qui in veteribus Ecclesiæ tabulis sine nomine urbis aut provinciæ referuntur: eosque certis Hispaniæ urbibus accommodavit: et nonnullos quoque qui Carthagine coronas acceperunt, ex Africana ad Hispaniam traduxit.

Neutrum tamen argumentum convincit intentum; quod enim nonnulla in his reperiantur fortasse recentiora, quam Dexter sit, non illico totum opus apocryphum esse convincitur; cum enim per multas diversorum sæculorum manus tractum sit, fieri non potest, quin ab aliquo ad marginem additum ei fuerit, majoris explicationis gratia; quod postmodum in textum ipsum ab aliis inductum nonnihil confusionis pariat: quamquam id quoque a multis retro annis additum esse ab Eulibrando, vel Juliano, ut minimum, aliquove perdocto Fuldensi monacho, inde suadet, quod P. Torralba, et P. Higuera testati sunt, autographum ea omnia, ut jacent, habere; qui eo præsertim audiendi sunt in hoc, quod nihil horum quæ addita suspicantur, ordini suo proficuum conspiciatur: non enim ipsi Augustini aut Benedicti disciplinis subditi sunt, sed de re ipsa suis locis fusius agendum nobis est. Quod vero de festo immaculatæ Conceptionis asseritur, longe alium habet sensum, quam vulgo putatur, nimirum S. Jacobum apostolum in Hispaniis festum Incarnationis Dominicæ instituisse, quæ et Conceptionis Deiparæ merito nuncupatur, qua videlicet Deum et hominem Christum castis concepit visceribus: non vero qua virgo ipsa concepta fuit. Movetur autem ad id asserendum, tum ex eo, quod etsi mysterium ipsum præservationis D. Virginis ab originali contagio, ab ipsis ss. apostolis, doctoribusque veteribus forsitan agnitus sit, ut speciali opere *de Patribus vindicatis* probavimus, attamen nusquam de eo festum factum fuit usque ad tempora S. Anselmi: hic vero non tam de mysterio Conceptionis, quam de festo agitur. Tum deinde quoniam Conceptionis nomen usque ad Scoti Dunensis tempora solam carnalem generantium copulam, et quæ in ea geruntur significavit (Id quod prædicto in opere manifeste probatum a nobis est): nemo autem antiquorum ejusmodi conceptionem virginis quæ ex parentum commixtione fuit, vocavit immaculatam, sed ipsam virginem in ejus imitatione. Tum denique quoniam festum

PATROL. XXXI.

apostolicum, quale est illud, de quo eo loci Dextro sermo est, non fuit de Conceptione passiva ipsius, sed de activa. Multa alia super eadem re dicemus in Commentariis ad eum locum, quæ tu consulas, ad annum Domini 308, comment. 1.

Gratis etiam omnino asseritur, de industria in his Chronicis intermixtos fuisse quotquot ex sanctis Martyribus absque civitatis patriæ nomine in martyrologio Rom. reperiuntur; quandoquidem multo plures in eisdem tabulis exstant, de quibus in hoc opere nulla sit mentio, ut facile quivis deprehendet, si legat catalogum sanctorum qui supponitur indici topographico Rom. martyrologii, sub titulo, *Nomina sanctorum, quorum locus a martyrologio non indicatur*: et eos conferat cum sanctis qui in his Chronicis continentur. Et quis credat, aliquem de appropriandis suæ patriæ sanctis nullius (ut ita dicam) diœcesis, tam anxium et sollicitum fuisse; quem tamen constat in enumerandis vulgatis defecisse? Profecto, si quis hoc ævo Chronicon supponere Dextro quivisset, prius in unum quæsitos Hispaniæ evulgatos sanctos Martyres in his inservisset, quam alienos et ignotos perquireret: quod tamen constat factum non esse. Sed vero (quod in hac re præcipuum est) multi illorum quorum hic sit mentio, ante annum Domini 1584, quo Gregorii XIII jussu Romanum martyrologium recognitum et auctum est, non fuerant in ejus tabulis; eos tamen correctores e Græcorum menologio mutuarunt, ubi etiam absque urbis propriæ nomine reperiuntur. Inde tamen non leve argumentum desumitur in favorem præsentis operis. Etenim si sancti illi qui de Græco menologio in Latinum martyrologium translati sunt, Græci fuissent, et in Orientis urbibus coronati, haud dubium quin nomina civitatis uniuscujusque a Græcis designarentur; quod tamen cum non fiat, credendum est ad eorum notitiam ea non pervenisse, et eos martyres in remotissimis (respectu Græcorum) regionibus coronas suscepisse. Quæ autem a Græcis remotiores, quæso, quam Hispaniæ urbes? Probabilius multo est, Græcos ipsos e converso non aliunde in horum martyrum notitiam devenisse, quam ex Dextri Chronicis: ab eisque illorum nomina mutuasse, et in suis Tabulis Ecclesiasticis reposuisse; urbium vero in quibus a Dextro passi referuntur, nomina neglexisse, sive quod barbara sibi videbantur, quales certe priscis temporibus erant Hispanicarum civitatum nomenclaturæ; sive quod parum ipsis proficiebat illarum urbium scire aut nescire nomina; quas, utpote remotissimas ex solo nomine cognoscere poterant. Videmus autem in martyribus suis diligentissime observasse, ut nomina regionum et urbium quas passionibus suis nobilitarunt, in menologio notarentur.

Sed quamobrem (requires) si in Occidente passi fuere, ipsorum nomina, et urbium sanguine suo rubricatarum, in Latinis martyrologiis non reperiebantur antequam a Græcorum tabulis quæsitæ et acceptæ fuerint? In promptu est causam assignare,

nimirum Dextri latebras, cujus opus non satis in vulgus datum erat, quando Bedæ, Usuardi, et reliquorum martyrologia, quibus nunc fruimur, edebantur: unde nihil ab eo ipso mutuare valuerunt. Quod vero nemo Neotericorum a Græcis vel vulgatis Latinis martyrologiis sanctos de quibus in his Chronicis mentio habetur, acceperit, ex eo satis convincitur, quod in his nonnullos martyrum reperiri conspicimus, quibus longe aliæ urbes designantur, quam in illis. Verbi gratia, sanctus Aza cum sociis martyrio coronatus dicitur a Græcis, et Latinis in Isauria Asiæ provincia, a Dextro autem in Gallæcia: rursus S. Antonina cum Alexandro milite passi referuntur a Græcis et Rom. martyrologio Constantinopoli, a Dextro vero Olcadibus in Carpetania; Sancti quoque Quiricus et Julita coronati ab aliis leguntur Tarsi in Cilicia, a dextro tamen Hippone in Carpetania: ut interim de aliis taceam, quorum urbes a Græcis quidem silentio involutas, ex actis tamen et vetustissimis monumentis non alias quam assignatas a Dextro multoties in his Commentariis comprobamus. Quis autem tam excors esset, ut urbes martyrum notissimas recenter mutaret? Sed redeo Carthaginem. Certe Carthago Hispanica non tam ignobilis fuit, ut Romanorum et Gothorum temporibus toti provinciæ Carthaginensi nomen non dederit: et in antiquissimis conciliis, præsertim Toletanis, et Braccarensibus, frequens de Carthaginensi provincia mentio fit, quæ olim Toletanam quoque et Carpetanam sub se complectebatur. Quo uno dato, verisimile est aliquot eorum martyrum qui in ecclesiasticis tabulis Carthagine coronati leguntur, in Hispaniensi martyrio affectos fuisse, et non omnes in Africana. Qui enim fieri potuit, ut cum tota Hispania innumeris Christianorum agonizarent, ita ut omnes ejus urbes et oppida sanguine sacraverint suo, sola Carthago omnium pene nobilissima nullo martyre gloriari possit? Revolve diligenter Romani martyrologii seriem universam, et inter martyres innumeros Carthagine passos, nullum reperies de quo specificatim dicatur quod in Hispania passus sit. Et tamen, ut de reliquis persecutionum in Hispania ministris interim sileam, compertum est, Galbam Carthagine Hispanica acclamatum fuisse ad imperium contra Neronem, cum prius severissime in Christianos animadvertisset, adeo ut in columna Neroni erecta assereret, id factum *ob provinciam latronibus, et iis qui novam generi humano superstitionem inculcabant, purgatam*. Multos proinde eorum qui Carthagine referuntur occisi, in Hispania coronatos credere oportet: uti in Dextro nunc videbimus. Ex his vero quæ suse admodum a nobis tractata sunt, illud tandem inferri oportet, codicem hunc quem interpretandum suscipimus, germanum Dextri Barenonensis fetum esse, et nihil eorum quæ in ipsum jactata sunt quidquam momenti habere. Quare ne, quæso, Lector candide, vel leviter hæsites in ejus lectione, sed eam inoffenso pede per-

A § III. *Quanto studio elaborandum fuit elucidatori, ut his quæ Dexter asseruit, afferret lucem.*

Cum primum L. Dextri Chronicon omnimodæ Historiæ ad manus pervenit meas (candide Lector), inæstimabilem divitiarum thesaurum in eo latere animadvertens, in eam erectus spem fui, ut si vires omnes, ac studia in ipsum effudiendo applicarem, non omnino a laboris mercede frustratus abscederem. Agebam eo temporis Matriti, regis Catholici curiæ et patriæ meæ, ubi mihi magnorum virorum, eruditione insignium, multarumque bibliothecarum copia haud difficile facta fuit, cum quibus, et a quibus conatum meorum pondus levigari posse confiderem. Sed cum in limine operis adhuc versarer, quæ non difficultates, quæ non chimæræ superandæ sese mihi obtulere? necessum fuit, aut defessum succumbere, aut pro virili eas superaturum dimicare. Vis scire quot et quæ? Varietas rerum in his Chronicis contentarum ingentissima, ad quas enodandas oportebat omnem antiquitatis historiam, sive humanam, sive divinam evolvere, et de auctoribus ipsarum, rebusque ipsis (inter se primum collatis) judicium ferre; quis in quibusve, præ cæteris potius audiendus; quæ verisimiliora, quæ abnuenda. In his vero consulendi erant Livius, Suetonius, uterque Plinius, Plutarchus, Dio, Tacitus, Philostratus, Capitolinus, Lampridius, Eutropius, Trebellius, Vopiscus, Martialis, uterque Seneca, Silius, Lucanus, Juvenalis, et alii humanæ historiæ professores, quos longum esset recensere: quo tandem vitas, acta, successiones, et chronographias Romanorum principum, et Barbararum gentium cum ipsis pugnantium ad Dextri scripta conferremus. Præter hæc e veteri Testamento multa ex professo tractanda erant; sive de libris Regum et Paralipomenon, sive de prædictionibus prophetarum: Testamentum autem novum, pro ejus chronologia elucidanda, totum evolendum; Evangelia, Acta apostolica, Apostolorumve epistolæ et scripta; nihil etenim non tactum a Dextro fuit. Sed et omnes (præsertim antiquiores) Patres audire oportebat, sive pro sensu vero sacrarum sententiarum hauriendo, sive pro his quæ ad historiam ecclesiasticam spectant: Clementem dico Romanum, Ignatium, Dionysium, Irenæum, Clementem alterum Alexandrinum, Eusebium, Origenem, Tertullianum, Cyprianum, Basilium, Gregorium Nazianzenum et Nyssenum, Chrysostomum, Epiphanium, Pacianum, Juvenacum, Ambrosium, Paulinum, Hieronymum, Augustinum, et cæteros, quorum scripta exstant. Quid de conciliis dicam, quæ omnia pro annorum supputatione, et pro veritate enucleanda graviter legere necessitas operis assumpti cogebat? Quid de sanctorum martyrum actis, quorum non omnia necessaria in Lippomanis, Suriis, Mombritiis, Lipelois, Velsersis, Haraxis, Sanctoris, Villegis, Trugillis, et hujusmodi reperiri videbam? Non omnia adhuc nomina suppeditabant martyrologia, imprimis Romanum (sive antiquum a Rosweido editum, sive modernum a card. Baronio illustratum), deinde Bedæ, Notliche-

ri, Rabboni, Usuardi, Adonis, Molani, Galesini, Maurolici et similium. Græcorum menologia a card. Sirloto contracta erant; ad ipsos Græcos fontes recurrere: parum hoc, ad vetustissima quæque manuscripta sanctorum martyrum acta; ad brevitaria quoque antiqua diversarum Ecclesiarum necessarium erat. Rursus pro chronologia annorum unicuique sententiæ ad marginem assignatorum, multum erat mihi laboris assumendum; eo vel maxime, quod non semel ab aliorum supputatione dissidere videretur.

Quod si hæc forsitan monstra superari possent, quatuor antecedeant de novo, quæ Atlanteos humeros ad onus tantum supportandum exigebant: 1° Novitas multarum sententiarum, quæ penitus auditus nostros effugerant: verbi causa, quod centuriones evangelici fuissent Hispani; quod epistola Pauli ad Hebræos, ad Hispanos et Judaismo conversos scripta fuisset; quod Ophirina regio esset in Hispania; et multa id genus, quæ facile in contextu cuius occurrunt. 2° Urbium Hispanicarum geographia, quæ secundum nomenclaturas antiquas, non solum eas cognitæ, sed etiam ad nova collatas vocabula sine discrepantia requirit. Nulla autem orbis universi regio toties mutavit urbium suarum nomina quoties Hispania; cum nulla toties Barbarorum incursiones, ac dominia perpressa fuerit: nam primum (quod sciamus) subacta fuit a Phœnicibus, deinde a Pœnis, rursus a Romanis, subinde a Gothis, demum a Mauris, quorum quilibet sui idioma-
tis urbibus nomina imponebant. 3° Nec minoris erat ponderis exscriptorum errata superare, quibus tertio quoque versu scatebat codex; quorum nonnulla sententiam ipsam interrumpabant, nonnumquam et corrupiebant. Clavularum transmutationes, duplicationes, decurtationes, quis enumeret? in quibus mihi modo quod olim D. Hieronymo Chronicon Eusebii, eo temporis multo recentius, quam nunc sit Dextri evolventi, ut Latinitate donaret, accidisse comperio, ita ut cum eo possim dicere: *Ad communem difficultatem, quam in omni interpretatione (dicam ego expositione) causati sumus, hoc nobis proprium accedit: quod historia multiplex est, habens barbara nomina, res incognitas, numeros inexplicabiles, virgulas rebus pariter ac numeris intertextas; ut pene difficilius sit legendi ordinem discere, quam ad lectionis notitiam pervenire.* 4° Accedebant denique diversorum hominum de germanitate hujus operis varie sententiarum adversa judicia, cum non omnes germanum fetum crederent Dextri, sed suppositum; sive in gratiam immaculatæ conceptionis Deiparæ, quod aliquando nonnihil de ea dicere credatur; sive pro elevanda ordinis eremitarum S. Augustini, antiquitate compositum, quod nonnumquam monachorum Augustini meminerit; simileque de continuatione M. Maximi fertur iudicium, quod nimirum multa de eisdem eremitis, et de Benedictinis monachis in ea legamus. Ita sane apud mortales usu receptum, ut quisque illorum auctoritatem elevet, et exaggeret, qui rebus suis prode-

flocci pendat, qui officere quoquomodo queant. Dextri Chronicon hi soli parvipendunt, qui suis opinionibus nocere existimant, multi e converso eodumtaxat magnifaciunt, quod nonnihil pro suis facere videatur; neutri pro veritate Chronici certantes, sed trahit sua quemque voluntas. Semel vero ipsius sententias abominantes, multas cogitaverunt contradictiones, quæ sibi non minus in auctorem quam in opus irruere videntur, et ipsorum auctoritatem enervare.

Quis, rogo, tot pertæsus difficultates, non hæret, non diffideret, non desisteret? me vero non solum non pedem retrahere, aut desperare, sed neque hæere quidem hæc monstra fecerunt; addiderunt potius currenti calcaria; et ad eorum conspectum majores vires animun-
que pro labore tanto fortio-
rem indui, otium omne respui, quousque tandem Dextri Chronicon elucidarem; ratus non in Hispaniæ dumtaxat, sed et universæ Christi Ecclesiæ non contemnendam gloriam cedere; cum multa in ecclesiastica historia controversa, Dextri testimonio fulciantur, et non pauca a cæteris prætermissa supplementum per eum accipiant. Atque ea de causa quidquid in Hispania Italiæ aut Galliæ ad reu-
meam facere crederem, conquisivi, sive quæ ad humaniores litteras apud profanos, sive quæ ad solidiores et divinas apud sanctos Patres et ecclesiasticos doctores, concilia, martyrologia, sanctoralia, facere existimarim: non labori, non quieti, non sumptui parcens; id præ oculis semper habens, fontes ipsos, si darentur, adire, et vetustiores interrogare codices, et neque odio, neque amore moveri, quo facilius veritatem assequi possem. In Hispania regiam Excurialis bibliothecam adivi, Toletanam deinde Sanctæ Primatissimæ Ecclesiæ; coenobiorum vero diversorum mei ordinis multas; Nicalensem præcipue, Toletanam, Spineam, Hortensem, Salmantinam, Complutensem, et alias, quæ sanctorum Hispanorum acta in variis manuscriptis ministrarunt. Matriti Breviariorum antiquorum, quæ olim in diversis Ecclesiis erant in usu, pro sua in me benevolentia copiam fecit illustris admod. magister Egidius Gundisalvi Davila regius Castellæ historiographus, præsertim Salmantini, Conchensis, Palentini, Asturicensis, et Toletani secundum Romanam consuetudinem a Silicæo cardinale excusi (nam vetustius secundum ordinem S. Isidori, *Mazarabe* vulgo nuncupatum, cum Toleti, tum Romæ nactus sum). Hæc profecto multam mihi pro opere instruendo, et ornando suppellectilem suppeditarunt. Ad Urbem cum accessi, bibliothecam Vaticanam non semel adivi, Collegii Romani sæpissime, illustrissimi ac reverendissimi domini mei cardinalis de Treio, quæ pro eximia, omnigenaque eruditione tanti principis locupletissima est, multam lucem attulit. Antiana Gregoriana Collegii, pro monachis universi ordinis S. Patris Benedicti, recens erecti, a R. P. et amico charissimo D. Constantino Caietano suis abunde laudato scriptis satis adjuvit: profuitque

nonnumquam invisere Vallicellensem, card. Baronii studiis illustratam. Et ut alias brevitati consulens, omittam, magnopere contulit S. Petri in Monte Aureo bibliotheca, in qua velut in domo propria, benignitate auctoris ipsius, quotidie fere labori meo incumberam, consilio, et iudicio adjutus R. adm. Patris Lucæ Waddingi, Sacræ Theologiæ prælectoris, ac totius seraphici ordinis archichronographi, cujus bibliotheca ipsa est, et multa variaque opera, quæ partim edita, partim quantocius edenda præ manibus habet, ingentem illi parturiunt gloriam et honorem. Et hæc omnia pro varietate, antiquitate, et novitate historiæ Dextri elucidanda, et pro chronologia æquanda, evolvere non dubitavi.

Geographia Hispanica petenda fuit ab Ambrosio Morali, Floriano de Ocampo, Resendio, Nonio, Quevedo, Mariana, Zurita, Goes, Blanca, Beuthero et aliis ejus argumenti auctoribus; multoque exactius a Ptolomæo, Antonino, Pomponio, Plinio, Strabone, Applano Alexandrino, Solino, et eis æqualibus; nec omittendi fuere Ortelius, Mercator, Villanova, Moletius, Millius, Nebrissensis, Taraffa, Clusius, et diversorum regnorum variæ historiæ, uti in hisce commentariis experimento facile comprobabitur. Sane rebus patriæ suæ tantam auctor noster lucem affert, singulorum martyrum urbes proprio notans nomine: Doctorum, et episcoporum, qui prisca illis temporibus tota Hispania florere illustres ingerens memorias, a quibus denique catholica fides initia, progressus et augmenta cepit, quæ urbes præcipuorum martyrum sanguine rubricatæ fuerunt, quæve conciliis magnorum Patrum honestatæ; qui errores, et abusus in iis damnati, et eliminati: ut jure optimo Hispani omnes tanto auctori plaudentes assurgere, et (Deo Opt. Max. gratiarum primum actionibus decantatis pro Chronici istiusmodi inventionem) in ejus occursum illud Ciceronis sibi assumere queant, lib. 1 Acad. quæst. de M. Varrone: *Nos in nostris urbibus peregrinantes, errantesque tamquam hospites, tui libri quasi domum reducerunt: ut possemus aliquando, qui et ubi essemus, agnoscere. Tu ætatem patriæ, tu descriptiones temporum; tu sacrorum jura, tu sacerdotum; tu domesticam, tu bellicam disciplinam; tu sedem regionum, tu locorum; tu omnium divinarum, humanarumque rerum nomina, officia, causas aperuisti.* Ita prorsus nobis Dextri beneficio accidisse compertum est: urbes enim et oppida Hispaniæ quasi hospites et peregrini incolebamus, quid olim insigne in eis acciderit ignorantes; quos præcessores inibi insignes, quos martyres, quos antistites, quos doctores prisca temporibus ex urbes pepererint, nos latebat: nunc vero tutelares magnos, patronos eximios, concives nobiles, dulces fratres, Dextro duce, deinceps agnoscemus, reverebimur, solemnizabimus, et ipsis

A patrocinantibus ingentes misericordiarum Dei thesauros reserare dabitur nobis, multo quam antea locupletius.

In lectionis vero textus Dextri emendatione non minus elaborandum nobis fuit, eo præsertim, quod codex ipse originalis mendis quamplurimis scatebat, et amanuenses qui inde suos extraxerant, servatis illis, admiserant nova, unde difficile potuit pristina puritati restitui: multa tamen quæ postmodum admixta sunt, aliis copiis collatis resecuri; et alia quæ ex lectione ipsa, evidenti correctione indigere judicata sunt, et errorem non auctoris, sed exscriptoris manifeste arguebant, emendavi. Exempli causa, anno Domini 300 erat his scripta totidem verbis sententia illa: *Mellaria urbe Hispaniæ in Bætica.*

B S. Firmus martyr, etc., usque ad sex versus; quartæ semel dumtaxat scribi debuit. Insuper anno Domini 86, erat intermixta memoria S. Narcissi Bracarenensis episcopi, Gerundæ occisi, qui tamen ipse Dextro teste post 200 fere annos necatus fuit; e de ejus martyrio scribit ad ann. 277, unde memoria illa prior expungi debuit. Anno 110 agebatur de Porphyrio philosopho, et scriptoribus eum impugnantibus, cum tamen id anni 310 proprium esset, et ipsi necessario restituendum. Nomina propria urbium et personarum, si quæ alicubi corruptæ erant, ex aliis ejusdem auctoris testimoniis, et ex lectione antiquorum qui de iis tractant, corrigi debuerunt: alia vero ex antecedentibus et consequentibus facile fuit emendare; et nihilominus adhuc sicuti Dextro restitui non valuit, eo præcipue quod nobis constat nonnulla in eo qui exstat, desiderari quæ manifesto argumento liquet a Dextro omitti nequivisse. Quis etenim sibi persuadeat, S. Vincenti Levitæ Cæsaraugustani illustrissimum toto orbi martyrium a Dextro silentio involutum? Quis sancta virginis, ac Martyris Eulaliæ Barcinonensis, patria ipsius Dextri protectricis memoriam ab his scriptis eliminatam? Quis Marcellum legionensem centurionem, et 12 ejus filios tota Hispania notissimos, non habuisse in his Chronicis locum suspicetur? præsertim cum apud Clem. Prudentium legerit ipsum hymnum in laudem SS. Emitherii, et Chelidoni martyrum Calagurritanorum, filiorum ejusdem S. Marcelli: ut interim de aliis nonnullis taceam. D nt Zoilo cum sociis 19, Gerontio Italiciæ episcopo Evasio Cassalensi, Hermogene, et Donato, Lupo e Aurelia, Cyriaco et Paula, Sandalio Cordubensi, e Dalmatio Gerundensi, quorum nonnulli forsitan a ejus notitiam non pervenerunt. Et quid ultra progredimur? Certe laborem in his Chronicis illustrandis a nobis præstitum, et eorumdem incredibilem utilitatem, lectione sola lectores mei poterunt apprehendere. Legant, quæso, et magno Ecclesiæ De bono, Dextrum in vulgus exire cognoscant.